

1601 21. Nov. 1892: Gæste Beh. af Forst. t. Beslutn. af Folketinget om Voldgiftsstraf. 1602

derfor. Det er jo en Tilstand, som ikke er ukendt, saadanne Traktater, en saadan Ordning er ikke ukendt. Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) anførte det svejtsiske Forbund. Vi kunne jo tage en anden, og nærmere liggende Institution, det tyske Forbund, saaledes som det blev indstiftet 1815, og som det bestod fra 1815 til 1866. Det var i Virkeligheden en lignende Ting, det var i Virkeligheden et Samsind af Stater, som — foruden andre Ting — vare blevne enige om, at for saa vidt der var Uenighed imellem dem, skulde den afgøres ved en Voldgift, som var Forbundsraadet. Derved opnaaede man jo ganske sikkert, at der ikke skulde kunne komme Stridigheder mellem disse Stater, men hvor vidt man kan sige, at de enkelte Staters Suverænitæt blev bevaret paa den Maade, vil jeg lade staa hen. Jeg antager dog, at saa meget er sikkert, at der ikke er mange Medlemmer af den danske Rigsdag, som vilde at bringe den danske Stat ind i lignende Forhold, som vi jo den Gang vare delagtige i. Men, mine Herrer! det er jo heller ikke det, som i dette Øjeblik ligger for med de Voldgiftsstraktater, som det her bliver foreslaaet, at vi skulle gaa ind paa. I den Traktat, som er foreslaaet fra amerikansk Side, bliver undtaget alle de Spørgsmaal, som angaa Staternes Selvstændighed, det vil altsaa sige, at i Virkeligheden er det ikke de store indgribende Spørgsmaal, som skulle være Genstand for Voldgift, i Virkeligheden er det de mindre, Smaatingene, som kunne være mellem Staterne, som det er Meningen skulle afgøres paa den Maade. Ærede Medlemmer ville se, at allerede derved er jo en meget stor Forgholdning gaaet af denne Sag. Det er jo ganske afgjort, at naar man derved skulde haabe at opnaa at virke for det store Spørgsmaal om Fred mellem Nationerne, er det allerede paa denne Maade temmelig stærkt indskrænket. Der bliver altsaa egentlig kun tilbage de mindre Spørgsmaal, hvor man kan være uenig om en Borgers Nationalitet, om han er forsørgelsesberettiget her eller der, eller hvor man kan være uenig om, hvorvidt man er kommet for nær til de forskellige Staters Ryst; saadanne mindre Sager er det, som skulle løses ved Voldgift. Men det er min Overbevisning, at en saadan

Ordning vil i Virkeligheden i Stedet for at simplificere Forholdet og i Stedet for at skaffe Fred til Stede mellem Staterne altsaa føre til det modsatte. Det er jo nemlig ganske klart, at en Mængde Sager, som nu dels blive ordnede ved Forhandling, dels falde helt bort, eller i det højeste volde lidt Uenighed i et Par Aar, alle disse Spørgsmaal ville nu blive gjort til Genstand for Voldgift. Forholdet mellem de enkelte Stater vil ikke blive som nu. Nu har man ikke lyst til at bringe en Sag frem, som man ikke kan blive enig om, den bliver lagt lidt til Side. Men fik vi Voldgift, vilde Regeringen paa Grund af det enkelte Menneske, som har givet Anledning dertil, eller af Hensynet til Repræsentationen, altid være opfordret til at forlange Voldgift. Der vilde saaledes fremkomme en Række Spørgsmaal, som nu slet ikke komme frem mellem Staterne, som nu slet ikke give Anledning til Uenighed, saaledes at der i Stedet for at opstaa større Fred mellem Nationerne ved en saadan Ordning — det er min Overbevisning — frembringes netop det modsatte. Men det er jo ikke altid paa den Maade, at der vilde blive større Uenighed mellem Staterne, der vilde opstaa en hel Række af ny Spørgsmaal, Spørgsmaal, om Voldgift overhovedet skal anvendes. Man siger nok, naar Staternes Selvstændighed staar paa Spil, behøver der ingen Voldgift at være, saa er den ikke obligatorisk. Men der vil da straks opstaa det Spørgsmaal, er det en Sag, som angaar Staternes Selvstændighed, eller er det en Ting, som skal ind under Voldgift. Ærede Medlemmer ville se, at vi komme ind i en helt ny Kategori af Uenigheder, Uenigheder om Principper, ikke om enkelte Handlinger eller Genstande, men om Principperne, om, hvorvidt en saadan Voldgift skal finde Sted. Det er derfor intet Under, at endnu ingen europæisk Magt har indladt sig paa at slutte sig til den Traktat, som her foreligger fra den nordamerikanske Regering. Man har givet forskellige Grunde herfor, eller man har slet ingen Grund givet, og jeg ser da ikke rettere, end at hvis den danske Regering skulde være den første europæiske Regering, der indlød sig derpaa, vilde den danske Regering let udsætte sig for at blive anset for at over-